



Иван Вазов

Лик

Всегда, навред – самотник вечен –
от самотата съм бегал,
у нази, и в предел далечен,
духовен съм не съм познал.

Пустинник същ – не бях в пустиня:
аз сѐ носил съм някой лик
в душата – някоя светиня:
луча в нощта, в мраза – топлик.

Блаженство ли или страданья
тоз властен лик ми е носил,
възгорзи ли или терзанья –
еднакво скъп е мене бил.

Че на живота смисъл давал,
сърце пазил от плесента
и никога не ме лишавал
от трепети и красота.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5076>]